

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 113.842 van 18 december 2002
in de zaak A. 102.043/VII-23.333**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 20 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 21 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT, die, loco advocaat P. MEULEMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditoraatsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 28 november 2000 en verklaarde zich op 29 november 2000 vluchteling.

1.2. Op 13 december 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 25 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Georgisch staatsburger, verklaarde op het Commissariaat-generaal zijn land te hebben verlaten daar hij problemen had met een majoor. Betrokkene zou als lid van NDP (Nationaal Democratische Partij) medewerker geweest zijn van het NDP-bureau van de parlementairen te Kutaise en hij zou er zich bezig gehouden hebben met ecologisch onderzoek, meerbepaald met onderzoek naar illegaal houttransport tussen Georgië en Turkije. In november 1999 zou betrokkene door een onbekende meegevraagd zijn naar het politiekantoor. Hij zou daar majoor Zazazeladse ontmoet hebben die hem zou opgedragen hebben met zijn partij NDP te gaan praten en ervoor te zorgen dat de informatie over illegale houttransporten

waarover betrokkene beschikte, niet gepubliceerd werd. Hij zou betrokkene een verklaring van de chauffeurs die beweerden dat betrokkene van hen zwijggeld ontvangen had en een foto waarop betrokkene te zien was met twee personen die in hun functie het houttransport konden tegenhouden hebben laten zien. Volgens betrokkene wilde de majoor hiermee aantonen dat hij, indien betrokkene de informatie over de illegale houttransporten publiek maakte, over voldoende compromitterend materiaal beschikte om betrokkene en vooral de NDP wegens corruptie en het aanvaarden van smeergeld in diskrediet te brengen. De NDP zou betrokkene beloofd hebben die informatie niet te laten publiceren en betrokkene zou nadien geen concrete problemen gehad hebben tot hij in juni 2000 opnieuw door een onbekende meegevraagd werd naar een politiebureau waar hij de majoor zag. Deze keer zou de majoor van betrokkene geëist hebben dat hij moest meedoen aan de selectieprocedure voor docent fysica aan de universiteit te Batumi. Betrokkene zou niet geweten hebben wat hiervan de bedoeling was, maar hij wenste niet op het aanbod in te gaan daar de universiteit te ver verwijderd was van zijn familie. Ze zouden hem gechanteerd hebben door te verwijzen naar hun ontmoeting in november 1999 waar de majoor aan betrokkene het compromitterend materiaal laten zien had. Betrokkene zou gezegd hebben over het voorstel te zullen nadenken. Nadien zou hij naar zijn werk gegaan zijn en zijn baas zou hem gezegd hebben dat hij zijn werk kwijt was daar hij aan de universiteit van Batumi moest lesgeven. Op 10 september 2000 zou betrokkene nogmaals bij zijn baas gegaan zijn waar hij zou gezegd hebben het voorstel van de majoor te zullen weigeren en dezelfde dag zou er op betrokkene geschoten zijn maar hij zou niet geraakt zijn. Betrokkene vermoedde dat zijn baas verklikt had dat hij weigerde de opdracht te aanvaarden. Op 15 september 2000 zou betrokkene naar zijn tante verhuisd zijn en op 25 oktober 2000 zou betrokkene in het park opnieuw aangesproken zijn door twee onbekenden. Hij zou naar een politiekantoor gebracht zijn waar hij geslagen werd en ze zouden opnieuw geëist hebben dat betrokkene moest lesgeven in de universiteit. Betrokkene zou één uur in het politiebureau gebleven zijn en zou vervolgens gezegd hebben na één week terug te komen om zijn beslissing mee te delen. Hij zou naar de peter van zijn zoon getelefoneerd hebben die onderzoeksrechter was bij het militair parket en deze zou betrokkene aangeraden hebben de functie te aanvaarden of te vertrekken. Betrokkene zou voor de laatste optie gekozen hebben. Hij zou zijn vrouw en kinderen ondergebracht hebben in een dorp in de bergen bij een vriend en zou op 30 oktober 2000 vertrokken zijn. Betrokkene is in het bezit van een vluchtelingenkaart, arbeidskaart, diploma, geboorteakte, verklaring dat betrokkenes huis afbrandde in 1993, attest waaruit blijkt dat betrokkene lid is van PND en twee visitekaartjes van de personen waarmee betrokkene op de foto stond, die de majoor hem toonde.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde geen idee te hebben waarom de majoor wilde dat hij op die universiteit werkte (CG, 5 b). Hij verduidelijkte dat hij misschien informatie diende te geven of een bom plaatsen, met de bedoeling NDP in diskrediet te brengen, maar betrokkene verklaarde opnieuw dat hij niet wist wat de majoor van hem verwachtte (CG, 5 b). Dit terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij via zijn werk aan de universiteit te Batumi, informatie diende te verzamelen over een partij Batumi Alliance genaamd en haar leider A. A. Deze inconsistentie in betrokkenes verklaringen inzake de reden van zijn vervolging ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien staan ook betrokkenes verklaringen in zijn vragenlijst aan het Commissariaat-generaal overhandigd, namelijk dat hij vervolgd werd daar de doelstellingen van NDP tegenstrijdig waren aan de doelstellingen van de huidige regering; dat leden van zijn partij vervolgd, gediskrediteerd en gerekruteerd werden en dat hij hiervan het slachtoffer was, (vragenlijst nr. 24) in schril contrast met informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat leden van NDP geen problemen kennen. Zo verklaarde Kvatchantiradze, politiek secretaris van NDP dat hij geen weet heeft van leden van NDP die moesten emigreren omwille van hun politieke overtuiging en uit dezelfde informatie blijkt overigens dat de NDP-partij geen problemen kent in Georgië en dat de partij zelfs de buitenlandse politiek van president Chevernadze steunt (Rapport final de la mission d'évaluation de la délégation Belge en Georgië, 4 tot 15 oktober 1999, 14). Bijgevolg kan geen enkel geloof gehecht worden aan de waarachtigheid van betrokkenes verklaringen en kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals

omschreven in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. De documenten die betrokkene ter staving van zijn asielaanvraag voorlegde,- een vluchtelingenkaart, een arbeidskaart, een diploma, een geboorteakte, een verklaring van de brand in betrokkenes woning, een attest van lidmaatschap van PND en twee visitekaarten - kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene aangehaalde vluchtmotieven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 december 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1 Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), artikel 52 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is die moet bewijzen dat de kandidaat-asielzoeker niet de voorwaarden vervult om als vluchteling te worden erkend, en dat dit bewijs te dezen niet wordt geleverd; dat zij stelt dat de documentatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beroept eenzijdig is en zich niet in het administratief dossier bevindt; dat zij verder uiteenzet dat zij in haar land van herkomst moeilijkheden kende, en meer bepaald economische moeilijkheden, omwille van haar politieke overtuiging en dat zij geen beroep kon doen op de bescherming door de plaatselijke autoriteiten;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52, § 1, 7/, § 2, 2/, § 3, 2/ en § 4, 2/ van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager bijgevolg altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn (Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83);

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert de documentatie waarover sprake in de bestreden beslissing zich wel degelijk in het

administratief dossier bevindt; dat de verzoekende partij de gegevens die daaruit worden geput inhoudelijk niet weerlegt; dat zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de zaak te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij noch aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het recht van verdediging;

Overwegende dat de verplichting voor het bestuur om de rechten van de verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de vreemdelingenwet geen dergelijk voorschrift bevat;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.